

Arrest

nr. 253 890 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 december 2020 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn oom, met de Spaanse nationaliteit.

Op 1 oktober 2019 weigerde de gemachtigde die aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 6 december 2019 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn oom, met de Spaanse nationaliteit.

Op 2 april 2020 nam de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op 14 augustus 2020 diende verzoeker een derde aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn oom E. T. E. T. M., met de Spaanse nationaliteit.

Op 16 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad.

Op dezelfde dag legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

*Naam : K.
voornaam : K.
geboortedatum : [...]1990
geboorteplaats : S.
nationaliteit : Marokko*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 16.12.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

*x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 02.04.2020 werd op 03.04.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 09.05.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° met zijn oom. De eerste twee aanvragen, ingediend op 09.04.2019 en 06.12.2019, werden geweigerd op 01.10.2019 en 02.04.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen enkele keer beroep in tegen deze weigeringen en diende op 14.08.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1,2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een irrvverblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 02.04.2020 werd op 03.04.2020 aangetekend verzonden aan betrokkene met een bevel om uiterlijk op 09.05.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene diende 3 keer na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met zijn oom. De eerste twee aanvragen, ingediend op 09.04.2019 en 06.12.2019, werden geweigerd op 01.10.2019 en 02.04.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende geen enkele keer beroep in tegen deze weigeringen en diende op 14.08.2020 een derde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een irrvverblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene^ een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zinder de nabijheid van zijn oom en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel (wat betreft de duur van het inreisverbod),

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

10 indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Dit wetsartikel stelt dus expliciet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Deze zienswijze werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS. 26 juni 2014 nr. 227 900). Een specifieke motivering die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, is vereist (RvS 26 juni 2013 nr. 272.898).

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing dit geenszins doet.

In casu somt de verwerende partij in de bestreden beslissing de procedures op die verzoeker reeds heeft opgestart sedert hij in België verblijft.

Hieruit blijkt enkel dat verzoeker steevast inspanningen heeft geleverd om in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving. Immers, hij heeft al het nodige trachten te doen om een geldig verblijf te bekomen.

Bij zijn aanvragen krachtens artikel 47/1 °2 Vreemdelingenwet heeft hij steeds nieuwe documenten toegevoegd die aantonen dat hij ten laste is en was van de referentiepersoon in zowel zijn land van herkomst als in België. Daarenboven legde hij verscheidene stukken voor die aantoonde dat hij in Marokko onvermogen was.

Wanneer hij een eerste, en tweede weigeringsbeslissing verkreeg, onderzocht verzoeker deze beslissing aandachtig, en trachtte hij te voldoen aan de opmerkingen, door nieuwe stukken te verzamelen, die een antwoord boden op de motivering van verwerende partij.

Zo werd aangetoond dat hij zijn land van herkomst in 2015 had verlaten. Eveneens werd door middel van officiële attesten bewezen dat hij in Marokko geen eigendom, beroep of inkomsten had. Er werd daarenboven met een officieel attest gesteld dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon. Ten slotte werd een grondig overzicht afgeleverd van de sommen geld die door de referentiepersoon naar verzoeker werden verstuurd.

Al deze documenten werden door verwerende partij besproken, en weerlegd, in de laatste bijlage 20 (stuk 2). Desalniettemin is duidelijk dat dit allemaal nieuwe documenten zijn, die uitvoerig besproken moesten worden door verwerende partij, waardoor verzoeker met recht en rede hoopte te voldoen aan de wettelijke vereisten.

Er kan verzoeker dus niet verweten worden dat hij de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Integendeel, hij deed al het nodige om legaal op het grondgebied te verblijven en te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 47.

Verzoeker begrijpt alleszins niet waarom de argumentatie in de bestreden beslissing de maximumtermijn van drie jaar zou verantwoorden.

De opsomming van de verblijfsprocedures van verzoeker geven juist aan dat hij getracht heeft in de regel te zijn, en vormen derhalve een argument ten voordele van verzoeker om zeker niet over te gaan tot de maximumtermijn van drie jaar.

Aangezien verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft, dient er aan strenge motiveringsvereisten voldaan te zijn. Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht dient te worden opgevat.

Het louter opsommen van de verblijfsprocedures in de bestreden beslissing, geeft niet weer of er ook werkelijk rekening mee werd gehouden bij de beoordeling. Het is alleszins niet duidelijk waarom hierdoor de maximumtermijn (!) van drie jaar wordt gehanteerd.

Dat verzoeker bovendien het inreisverbod op hetzelfde ogenblik aangetekend opgestuurd krijgt als de weigeringsbeslissing met bevel zonder termijn, dient eveneens in rekening gehouden te worden.

Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat er aan de terugkeerverplichting voldaan zou zijn, als verzoeker tot de dag voordien nog in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie.

Ook dit element dient in rekening gebracht te worden inzake de context van de specifieke omstandigheden.

Een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar is in casu niet gerechtvaardigd, aangezien geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van elk geval. Minstens werd niet aangetoond hoe er rekening zou zijn gehouden met dergelijke specifieke omstandigheden om tot een evenredige afweging te komen.

In casu wordt derhalve artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Tweede onderdeel (wat betreft het risico op onderduiken),

Het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1 § 1,11° van de Vreemdelingenwet:

"11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken."

§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar:

"4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijdingsmaatregel wil houden."

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend;"

Verzoeker verwijst naar artikel 1 § 2 van de Vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken dient actueel en reëel te zijn, en vastgesteld te worden na een individueel onderzoek en op basis van een of meerdere objectieve criteria, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

Er moet derhalve rekening gehouden worden met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval, om te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld staan, aanwezig zijn [Pari. St. Kamer 2016-17, doe nr. 54-2548/001, p. 18].

Een individueel onderzoek van de situatie van betrokkene is steeds noodzakelijk inzake de beoordeling aangaande het gevaar dat betrokkene zou kunnen onderduiken (HvJ 6 december 2012, Sagor, C-430/11, §41).

Het Terugkeerhandboek van de Europese Commissie preciseert dat automatismen moeten vermeden worden en dat in elk geval individueel moet worden beoordeeld. Generaliserende bepalingen stroken niet met de definitie van het risico op onderduiken, het evenredigheidsbeginsel en de verplichting elk geval afzonderlijk te beoordelen.

Hogervermeld artikel 1 § 2 Vreemdelingenwet bevat aldus een objectief element (in wetgeving vastgestelde criteria) en een subjectief element (individueel onderzoek van het geval).

Verzoeker stelt dat er hoe dan ook geen rekening gehouden werd met de individuele omstandigheden van het dossier. Louter werd er een opsomming genoteerd van de verblijfsprocedures.

Dat verzoeker geen gevolg gaf aan de verwijderingsmaatregel kan uiteraard verklaard worden doordat hij een nieuwe, nog beter gemotiveerde, aanvraag gezinshereniging indiende krachtens art. 47/1 Vreemdelingenwet.

Het administratief dossier toont aan dat elke aanvraag nog uitvoeriger dan de vorige aanvraag gedocumenteerd werd. De laatste bijlage 20, daterend van dezelfde dag als de huidige bestreden beslissing, laat ook duidelijk uitschijnen dat verwerende partij de verschillende nieuwe elementen moest onderzoeken (stuk 2). Helaas voor verzoeker werd geoordeeld dat deze ontoereikend waren voor een positieve beslissing, maar het kan niet betwist worden dat verzoeker al het nodige deed om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hoe moeilijk dit ook is, gelet op de onduidelijke omschrijving in de wet.

Er kan derhalve niet gearchtund worden dat verzoeker de procedure misbruikt, zoals gesteld wordt in de bestreden beslissing.

Er is in casu alleszins geen sprake van een risico op onderduiken. Minstens werd geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden in het geval van verzoeker.

Immers, verzoeker heeft een zeer sterke band met de referentiepersoon, met name zijn Spaanse nonkel. Hij woont bij hem sedert hij in België aankwam. Hij diende immers zijn land van herkomst te verlaten, omdat hij in zijn land van herkomst onvermogen was, niemand hem daar financieel kon ondersteunen, en al zijn naaste familieleden al naar Europa waren verhuisd.

Verzoeker verbleef sedert 2019 steevast legaal op het adres van de referentiepersoon.

Enkel op basis van voormelde elementen toont de verwerende partij niet aan dat er een reëel en actueel risico bestaat dat verzoeker zich gaat onttrekken aan de verwijderingsmaatregel. Immers, het verblijfsadres was ten allen tijde gekend door verwerende partij en verzoeker heeft een voldoende band met dit adres, gelet op de samenwoning met de referentiepersoon.

Het quasi louter verwijzen naar de wetsartikelen (artikel 1 § 2. 4° en 6° worden zelfs niet expliciet en correct vermeld) volstaat alleszins niet om aan te nemen dat er in casu een reëel en actueel risico bestaat dat verzoeker zich zou onttrekken.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve vereisten (objectief en subjectief element).

Derhalve vindt er een schending plaats van artikel 1 § 2 Vreemdelingenwet en de van de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel (schending hoorrecht in combinatie met artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM),

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen, en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoeker werd niet gehoord.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien betrokkene een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden

dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn oom. Nergens uit het dossier zou blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Verzoeker betwist deze zienswijze. Immers, hij heeft met verschillende documenten aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was, aangezien hij niet beschikte over enige vorm van inkomsten, geen beroep uitoefende en geen eigendom had. Verder werd geattesteerd dat hij ten laste was van de referentiepersoon, en dat er hem grote geldsommen werden overgemaakt. Bovendien heeft hij in zijn land van herkomst geen familie meer.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij deze situatie hebben kunnen verduidelijken. Minstens blijkt reeds uit het dossier dat wel degelijk dat verzoeker niet in staat was om een eigen leven op te bouwen in zijn land van herkomst.

Vermeld artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM is derhalve geschonden. Verzoeker houdt immers onvoldoende rekening met het gezinsleven.

Het hoorrecht impliceert dat rekening wordt gehouden met de elementen die betrokkene neerlegt en mededeelt, anders is het een zinloze maatregel zonder nuttig effect. Er is in casu echter geen sprake van belangenafweging.”

In het eerste onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de duur van het inreisverbod. Hij stelt dat volgens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker meent dat dit niet is gebeurd in de bestreden beslissing. Hij stelt dat de gemachtigde gewoon de procedures opsomt die hij heeft opgestart, hetgeen een blijk geeft van de inspanningen die hij heeft geleverd om een geldig verblijf te trachten te bekomen. Bij zijn aanvragen heeft verzoeker steeds nieuwe stukken voorgelegd om aan te tonen dat hij ten laste was van de referentiepersoon, zowel in het herkomstland als in België en heeft hij stukken voorgelegd om zijn onvermogen aannemelijk te maken. Verzoeker heeft daarmee aangetoond dat hij in 2015 Marokko verliet, heeft officiële attesten voorgelegd die bewijzen dat hij in Marokko geen eigendom, beroep of inkomsten had, er lag een officieel attest voor dat stelt dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon en er lag een overzicht voor van de sommen geld die door de referentiepersoon naar verzoeker werden gestuurd. Verzoeker stelt evenwel zelf dat al die stukken werden besproken en weerlegd in de laatste bijlage 20 van 16 december 2020. Volgens verzoeker hoopte hij evenwel met recht en rede te voldoen aan de wettelijke vereisten. Verzoeker is van mening dat hem niet kan worden verweten dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, omdat hij al het nodige heeft gedaan om legaal op het grondgebied te verblijven en te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 47. Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom de motieven in de bestreden beslissing de maximumtermijn van drie jaar zouden verantwoorden. Verder stipt verzoeker aan dat hij het inreisverbod op hetzelfde ogenblik kreeg ter kennis gebracht als de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek. Verzoeker stelt dat er van hem niet kan verwacht worden aan de terugkeerverplichting te voldoen, als hij nog tot de dag voordien in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie. Hiermee had men moeten rekening houden als specifieke omstandigheid. Verzoeker concludeert tot een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, zijnde de toepasselijke wetsbepaling waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Zoals verzoeker terecht aanstipt, moet de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. In casu moet de Raad vaststellen dat de gemachtigde zich niet beperkt heeft tot het opsommen van de procedures die verzoeker heeft gevoerd op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, hetgeen ook relevante omstandigheden zijn, maar dat hij daarbij ook rekening heeft gehouden met de aangehaalde familieband met zijn oom, het feit dat er geen sprake is van minderjarige kinderen en het feit dat er geen sprake is van enige medische problematiek.

Wat betreft alle stukken die verzoeker heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag om een verblijfskaart in functie van zijn oom op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, erkent verzoeker zelf dat al die elementen werden besproken en weerlegd in de laatste bijlage 20 van 18 december 2020. Waar verzoeker stelt dat hij door die stukken “met recht en rede hoopte te voldoen aan de wettelijke vereisten”, kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker geen beroep heeft ingediend tegen die meest recente bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2020. Indien verzoeker van mening was dat de gemachtigde in die beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op basis van alle stukken ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet is aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en er niet is aangetoond dat verzoeker ten laste was van zijn oom, dan kwam het hem toe die beslissing aan te vechten. Het komt de Raad niet toe om thans een onderdeel van een middel te behandelen dat in se had moeten gericht worden tegen een andere beslissing, nl. de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten die dezelfde dag werd genomen en waarvan verzoeker niet betwist dat die beslissingen dezelfde dag aan hem ter kennis werden gebracht. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat waar verzoeker aanvoert dat hij het bewijs had voorgelegd dat hij in Marokko geen eigendom, geen inkomsten en geen beroep had en er een attest voorlag dat hij ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit de bijlage 20 van dezelfde datum dat de gemachtigde stelt dat het attesten betreft van de lokale autoriteiten van Saka en dat hieruit niet blijkt dat verzoeker geen eigendommen heeft in andere delen van Marokko of elders een beroep zou uitgeoefend hebben. Wat betreft dat certificaat van Saka waarin wordt verklaard dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, zegt de gemachtigde dat dit stuk niet wordt gestaafd door bijkomende, objectieve of verifieerbare attesten, zodat het als een verklaring op eer moet worden beschouwd. Zoals gesteld, indien verzoeker het niet eens is met die motieven kwam het hem toe die beslissing aan te vechten.

Anders dan verzoeker stelt, kan de Raad niet aannemen dat uit de motieven van de beslissing niet kan begrepen worden waarom de gemachtigde een termijn van drie jaar verantwoord vindt. Wat betreft de termijn van drie jaar wijst de gemachtigde erop dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een

eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2020, ondanks de verstrekte informatie over de betekenis van een bevel en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Verder wijst de gemachtigde erop dat verzoeker al aan zijn derde aanvraag om een verblijfskaart in functie van dezelfde oom toe is die telkenmale werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende geen beroep in tegen de eerste twee bijlagen 20 met bevel. De gemachtigde acht dit een vorm van misbruik van de procedure. Verder motiveert de gemachtigde de duur ook op grond van het feit dat verzoeker als volwassen persoon mag geacht worden een leven op te bouwen in zijn herkomstland zonder de nabijheid van zijn oom, is er geen sprake van minderjarige kinderen en is er geen medische problematiek. Rekening houdend met al die elementen acht de gemachtigde een termijn van drie jaar proportioneel. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dan ook niet.

Waar verzoeker het niet eens is met het feit dat de gemachtigde over misbruik spreekt omwille van het indienen van drie aanvragen op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet waarbij telkenmale een bevel werd gegeven en verzoeker geen gevolg gaf aan de twee eerdere bevelen, omdat hij telkenmale trachtte een sterkere aanvraag in te dienen, acht de Raad de verwijzing naar de term "misbruik" geen doorslaggevend motief. Het is inderdaad niet geheel ondenkbaar dat een verzoeker na bijvoorbeeld een eerste bijlage 20 er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen, dan die eerste bijlage 20 aan te vechten. Echter noch voor het nemen van het inreisverbod, noch voor de duur ervan is de verwijzing naar de term "misbruik" doorslaggevend. Het inreisverbod zelf kan immers op zich al steunen op het feit dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd op 16 december 2020 waarin er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Wat betreft de duur van drie jaar, acht de Raad die afdoende gemotiveerd door de verwijzing naar het verloop van de procedures op zich en het feit dat verzoeker op vlak van familieleden, gezondheid of kinderen op het grondgebied geen (overtuigende) elementen kan voorleggen.

Waar verzoeker nog aanstipt dat hij het inreisverbod kreeg op hetzelfde ogenblik als de weigeringsbeslissing van zijn aanvraag gezinshereniging met bevel zonder termijn en hij dus niet zou kunnen verweten worden dat hij niet aan zijn terugkeerverplichting heeft voldaan omdat hij nog tot zeer recent over een A.I. beschikte, kan de Raad niet volgen. Er blijkt immers toch uit de feiten dat de attesten van immatriculatie werden ingetrokken telkenmale de bijlagen 20 met bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven, resp. op 1 oktober 2019 en 2 april 2020. Bijgevolg waren er periodes tussen zijn procedures waarin hij wel degelijk geacht werd het grondgebied te verlaten en waar de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft naar verwezen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

In het tweede onderdeel gaat verzoeker in op de motieven aangaande het risico op onderduiken. Hij ontwikkelt een betoog in theorie vervolgens toegepast op zijn zaak. Verzoeker komt terug op het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de verwijderingsmaatregelen: dit kan verklaard worden doordat hij een nieuwe, beter gemotiveerde, aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat uit de laatste bijlage 20, daterend van dezelfde dag als de bestreden beslissing, blijkt dat de gemachtigde verschillende nieuwe elementen moest onderzoeken. Verzoeker erkent dat werd beslist dat die nieuwe elementen ontoereikend waren voor een positieve beslissing, maar hij meent dat het onbetwistbaar is dat hij al het nodige deed om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, hoe moeilijk dit ook is gezien de onduidelijke omschrijving in de wet, zodat van misbruik geen sprake is. Verzoeker komt tot de conclusie dat ten onrechte is gesteld dat er een actueel en reëel risico is op onderduiken. Daarom komt verzoeker tot de conclusie dat artikel 1, § van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

Artikel 1, § 2, 4° en 6° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;

[...]

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

De Raad stelt vast dat de motieven aangaande het “risico op onderduiken” volkomen overtollig zijn in de thans bestreden beslissing. Zij blijken overgenomen uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2020 waarin men heeft gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, nl. op grond van artikel 74/14, § 3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken, waarbij vervolgens dan naar de punten 4° en 6° van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen. Zoals supra gesteld, wordt het opleggen van het inreisverbod reeds voldoende geschraagd door de verwijzing naar het feit dat verzoeker een bevel kreeg waarvoor geen enkele termijn is toegestaan of omdat een vroegere verwijderingsbeslissing niet uitgevoerd werd. Indien verzoeker niet akkoord gaat met het feit dat de termijn voor vrijwillig vertrek in het bevel kan gereduceerd worden tot 0 dagen omwille van een risico op onderduiken, dan had hij opnieuw een beroep moeten indienen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 december 2020, hetgeen hij heeft nagelaten.

Een schending van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het tweede onderdeel is in de mate dat het ontvankelijk is, minstens ongegrond.

In het derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht in combinatie met artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stipt aan dat hij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de motieven aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing. Hij zegt wel aangetoond te hebben dat hij in het herkomstland onvermogen is omdat hij niet beschikte over enige vorm van inkomsten, geen beroep heeft uitgeoefend en geen eigendom had. Er is geattesteerd dat hij ten laste was van de referentiepersoon en dat er hem grote geldsommen werden overgemaakt. Bovendien stelt hij in zijn herkomstland geen familie meer te hebben. Verzoeker stelt dat indien hij zou gehoord geweest zijn, hij die situatie had kunnen verduidelijken. Uit het dossier blijkt dat hij niet in staat was zijn eigen leven op te bouwen in het herkomstland. Bijgevolg ligt een schending voor van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM omdat niet op afdoende wijze is rekening gehouden met het gezinsleven. Volgens verzoeker is er in casu geen sprake van een belangenafweging.

De Raad volgt verzoeker dat in casu artikel 41 van het Handvest van toepassing is aangezien een inreisverbod steunt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Er wordt bijgevolg toepassing gemaakt van unierecht en er kan niet betwist worden dat de bestreden beslissing een maatregel is die verzoekers belangen nadelig kan beïnvloeden.

In casu kan evenwel geen abstractie gemaakt worden van het feit dat de huidige bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen als de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Die weigering tot gezinshereniging tussen verzoeker en zijn oom op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet volgt op een aanvraag waarin verzoeker de mogelijkheid had om alle volgens hem dienstige stukken voor te leggen waaruit kan blijken dat hij ten laste is van zijn oom. Hij kon in het kader van zijn aanvraag op nuttige en dienstige wijze voor zijn belangen opkomen. Het is ook niet betwist dat het al de derde aanvraag betrof en verzoeker stelt zelf dat hij, aanvraag na aanvraag, zijn best deed om steeds meer stukken voor te leggen om diens ten laste zijn te bewijzen. Zoals geweten, houdt het begrip “ten laste” zijn volgens het Hof van Justitie in dat er sprake is van een reële afhankelijkheid van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon teneinde in de basisbehoeften te voorzien. De gemachtigde heeft in de bijlage 20 van dezelfde datum

als het inreisverbod, uitgebreid gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat die reële afhankelijkheidssituatie niet blijkt. Zoals gesteld, heeft verzoeker die motieven in de bijlage 20 niet aangevochten. Thans komt verzoeker terug op de documenten die hij in het kader van die aanvraag heeft voorgelegd (onvermogen in herkomstland, geen inkomsten, geen beroep, grote geldsommen die werden overgemaakt) en op het feit dat hij geen familie zou hebben in Marokko. De Raad kan evenwel herhalen dat het hem nu niet toekomt, in het kader van een beroep dat niet de bijlage 20 tot voorwerp heeft, om te oordelen of de gemachtigde terecht heeft vastgesteld dat al die stukken niet volstaan om de reële afhankelijkheid aan te tonen. Daarnaast kan de Raad verwijzen naar wat hij supra over die stukken nog ten overvloede heeft vastgesteld. De Raad kan verder niet volgen dat verzoeker nog belang zou gehad hebben met een apart gehoor in het licht van het inreisverbod omdat hij juist, in het kader van dat eventueel bijkomend gehoor, verwijst naar stukken die door de gemachtigde reeds gekend waren en die reeds werden betrokken in diens beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan kan verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het herkomstland zonder de nabijheid van zijn oom.

Ook wat betreft artikel 8 van het EVRM blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of andere meerderjarige verwanten. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Er kan gezien het voorgaande, niet aangenomen worden dat de gemachtigde op onredelijke wijze die bijkomende elementen van afhankelijkheid niet heeft waargenomen tussen verzoeker en zijn oom.

Een schending van het hoorrecht of van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Wat betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat dit artikel, ondanks de verwijzing in de bestreden beslissing, enkel betrekking heeft op een beslissing tot verwijdering, hetgeen een inreisverbod niet is. Bijgevolg kan verzoeker in principe niet dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aanvoeren in het kader van een beroep tegen een inreisverbod. Anderzijds kan wel aangenomen worden dat elementen als het familie- en gezinsleven, de gezondheidstoestand en het hoger belang van het kind ook relevante specifieke omstandigheden zijn die relevant zijn voor de duur van het inreisverbod. De Raad heeft supra al herhaaldelijk gesteld dat de gemachtigde op zorgvuldige en niet kennelijk onredelijke wijze met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak rekening heeft gehouden voor het bepalen van de duur.

Het derde onderdeel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES